

ОТ БЕЖАНСКИ ЛАГЕР ДО КМЕТСКИЯ СТОЛ В ГР. КАЛАМАТА

Една седмица в гр. Каламата, Гърция бяха учениците от Езикова гимназия „Пейо Яворов” - Ралица, Калин, Йоана Ченева, Лора и учителите

Златка Димитрова и Ванушка Димитрова по проект „Да сътворяваме мира чрез универсалното братство”, финансиран по програма „Еразъм+”. Те се срещнаха, работиха и общуваха с партньорите си от Франция, Гърция, Италия, Германия и Кипър.

Времето в Южна Гърция, блясъка на слънцето в Йонийско море, внезапно появяващия се и спиращ дъжд, зеленото на маслиновите градини, аромата на розмарин, босилек, риган, зехтин отключваше друг свят и друга чувствителност. Впечатляващо беше посещението в бежанския лагер. За пръв път не на телевизионен екран, а на живо – хора, напуснали домовете си заради живота си. Условията, създадени от ЕС и Гърция, дават възможност за обучение на гръцки език, на Корана, на основни социални умения. На входа ни посрещнаха с любопитство деца, след тях идваха мъжете – млади, стари, а жените стояха пред къщите. Не видяхме тъга, а любопитство към нас – външните. За всеки бежанец ЕС плаща по 800 евро на месец. Никой от тях не работеше /макар че имат право на това/, единични прекопани и засадени зеленчукови градинки, единични кокошарници. Останалите стоят и чакат документите си, за да продължат към Европа.

Това преживяване беше измерено и чрез дейност, свързана с остракизма (отхвърлянето, зародено като форма на демократичност още в Древна Гърция). На брега на морето 50 ученици от шест страни от Европа пресъздадоха древния ритуал и разсъждаваха кого и защо отхвърляме хората, различни от нас. Задължително ли трябва да ги приемаме, а ако не можем – защо е така. Проектът не дава отговори, а създава условия за размисъл.

Всички бяха респектирани от археологическите музеи на открито – Древна Олимпия и Древна Месини. На големи площи, големи мащаби – стадион, амфитеатър, храмове, статуи, домове, терми, улици, площади. С фантазия и информационните табели човек може да се пренесе векове назад и да усети темпа на живеенето тогава.

Посещението в манастира Вулкано и манастира Микромани ни изведе високо в планината и в тишината на едни откъснати светове, изпълнени със звън на камбани, аромат на тамян и невероятни гледки, с които монасите може би бяха свикнали или не ги вълнуваха. Замъкът на франките Хлемуци впечатляваше със запазеността си. Сякаш франките преди година-две го бяха напуснали. Огромни помещения, огромни кули,

огромни стени, огромни ... битки за вярата, да бъде отвоювана, защитена, запазена. На върха на кулата се откриваше огромна панорамна гледка. Като контрапункт на мащабността беше селцето, в подножието на крепостта. Там беше един от обядите – местна кухня – вкусна и сервирана по домашному – с тигана, с вкусния хляб, домати с риган, розмарин, босилек и много, много зехтин, маслини – черни и зелени, едри и малки, овкусени и натурални (само със зехтин), месо – и свинско, и пилешко, и ... изобилието от вкусове и количество. Жената, сготвила с любов всичко, стоеше и ни гледаше с усмивка – как ядем, лакомо и с удоволствие от букета аромати и вкусове. Тя нямаше идея за гурме, за мастър шеф, за различни техники на готвене, усмихваше се и се радваше – на нас, на деня, на света.

Посещението в кметството на Каламата и срещата при кмета направи впечатление, че имаше икони – навсякъде – в заседателната зала, в кабинета на кмета, в офисите на служителите. За нас това бе странно. Учениците имаха възможността да седнат в стола на кмета, да разгледат папката със задачите, да пишат с кметските химикали, да четат ... но всичко беше на гръцки. Остана споменът, снимките и усещането за кметския кабинет.

Учениците се запознаха с гръцкия бит, защото живяха в гръцки семейства и защото посетиха фермата Марини, в която правиха хляб и бисквити, хапнаха вкусна храна, домашно сирене, домашен хляб и пиha прясно изцеден портокалов сок, колкото искаха.

Последната вечер по традиция е закриването. Всички групи се представиха с песен, свързана с темата за мира, толерантността, доброто. Учениците от Езикава гимназия изпяха песента на Богдана Карадочева – „Дано” („Ако до всяко добро същество, застане поне още едно...”) и чрез изпълнението си впечатли всички. Нашето послание се съдържаше в текста на песента, който бе преведен на английски и раздаден на публиката.

Седмицата отмина неусетно бързо, но спомените, знанието за другия, приятелствата остават задълго, стават част от живота ни.